

О. І. Димитрієваздобувач наукового ступеня кандидата наук
Національного університету цивільного захисту України

КОМУНІКАЦІЙНІ СТРАТЕГІЇ ДЕРЖАВИ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ ВІД ЦИФРОВИХ ЗАГРОЗ

У XXI столітті цифрові технології стали фундаментальною основою для розвитку освітнього, комунікаційного та культурного середовищ, у яких зростають сучасні діти. Постійний доступ до інтернету, використання мобільних застосунків, соціальних мереж, платформ дистанційного навчання та інтерактивних сервісів суттєво змінили спосіб отримання інформації та взаємодії між дітьми, батьками, педагогами і державними інституціями. Разом із цим цифрове середовище створює низку нових викликів, що несуть потенційну загрозу для фізичного, психологічного та морального розвитку дитини. Серед найбільш поширених ризиків виділяються кібербулінг, онлайн-агресія, небезпечні челенджі, поширення деструктивних ідеологій, фінансові шахрайські схеми, доступ до контенту, що містить сцени насильства або сексуального характеру, а також нав'язування дітям небезпечних товарів і послуг. У таких умовах роль держави полягає не лише у створенні нормативно-правових засад для протидії цифровим загрозам, а й у побудові ефективних комунікаційних стратегій, які здатні забезпечити дієвий обмін інформацією між органами влади, освітніми закладами, громадськими організаціями, приватним сектором і безпосередньо сім'ями. У статті здійснено детальний аналіз національних стратегій та програм, зокрема «Національної стратегії захисту дітей у цифровому середовищі на 2021–2026 роки», які визначають пріоритети державної політики у цьому напрямі. Особлива увага приділена дослідженню сучасних інформаційних кампаній, орієнтованих на підвищення цифрової грамотності дітей і дорослих, впровадженню навчальних модулів з безпечної поведінки в інтернеті, створенню інструментів оперативного реагування на випадки цифрових загроз, а також розвитку державно-приватних партнерств, що залучають операторів мобільного зв'язку, розробників програмного забезпечення та медіакомпанії до спільного формування безпечного онлайн-простору. Представлені дані підкреслюють необхідність постійного моніторингу цифрового середовища, оновлення державних програм, а також формування сучасної культури кібергігієни серед дітей і підлітків. Результати дослідження демонструють, що сучасна держава має діяти не лише як регулятор, а й як активний комунікатор та партнер суспільства, спрямовуючи свої стратегії на комплексний захист дітей у цифровому середовищі, створюючи безпечний простір для їхнього гармонійного розвитку, самореалізації та активної участі у цифровій економіці майбутнього.

Ключові слова: захист дітей, цифрові загрози, комунікаційні стратегії держави, кібербезпека, кібербулінг, інформаційні кампанії, цифрова грамотність, державно-приватне партнерство, нормативно-правове забезпечення, онлайн-безпека дітей, державна політика, кібергігієна.

Постановка проблеми. Упродовж останнього десятиліття цифрове середовище стало ключовим простором соціалізації, навчання та дозвілля дітей і підлітків. Щоденне використання інтернету, мобільних застосунків, соціальних мереж, освітніх онлайн-платформ та ігрових сервісів створює безпрецедентні можливості для розвитку особистості, доступу до знань та комунікацій у глобальному масштабі. Водночас стрімкий розвиток цифрових технологій спричиняє виникнення нових загроз,

до яких сім'я, школа й державні інституції часто виявляються неготовими. Зростання кількості випадків кібербулінгу, сексуальної експлуатації дітей в інтернеті, шахрайських схем, спрямованих на неповнолітніх, поширення контенту, що містить насильство або пропагує деструктивні моделі поведінки, свідчить про те, що ризики цифрового середовища безпосередньо впливають на психологічну безпеку, здоров'я та розвиток дитини. Проблема ускладнюється тим, що діти, як активні користувачі цифрових техноло-

гій, часто не усвідомлюють потенційних ризиків, а батьки та педагоги нерідко не мають достатніх знань і навичок для своєчасного розпізнавання та запобігання цифровим загрозам. Державні органи, попри наявність стратегічних документів і програм, стикаються з викликами у забезпеченні ефективної комунікації з громадянами, координації дій між різними відомствами та швидкого реагування на нові види загроз, що з'являються у динамічному онлайн-середовищі. Особливої актуальності набуває питання вироблення і впровадження цілісних комунікаційних стратегій держави, спрямованих на інформування, навчання та залучення всіх учасників процесу – дітей, батьків, освітян, операторів цифрових сервісів і громадських організацій – до спільних дій з формування безпечного цифрового простору. Проблема полягає в недостатньому рівні інтеграції існуючих державних ініціатив, фрагментарності інформаційних кампаній, обмеженому доступі до достовірних ресурсів для дітей та батьків, а також у нестачі системних механізмів моніторингу й оцінювання ефективності цих стратегій. У такій ситуації необхідно переосмислити підходи до комунікацій у сфері захисту дітей, поєднати нормативно-правові, освітні, організаційні та технологічні інструменти, розробити єдині стандарти взаємодії та створити адаптивні комунікаційні платформи, які відповідали б сучасним потребам цифрового покоління. Вирішення цієї проблеми є стратегічно важливим для формування безпечного, сприятливого та інклюзивного інформаційного середовища, що дозволить дітям не лише уникати ризиків, але й повноцінно реалізовувати свій потенціал у цифровому світі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика захисту дітей у цифровому середовищі останніми роками активно досліджується як у вітчизняних, так і в зарубіжних наукових працях. У вітчизняному науковому дискурсі особливу увагу приділено формуванню державної політики та розробленню стратегічних документів. Зокрема, «Національна стратегія захисту дітей у цифровому середовищі на 2021–2026 роки» окреслює основні напрями розвитку державних комунікацій, механізми запобігання ризикам та завдання для освітніх і регуляторних інституцій [1]. Дослідження Є. Котуха розкривають особливості кібербезпеки та електронного урядування, що є важливим для побудови сучасних інформаційних кампаній [2][7]. В. Мазур у своїх роботах аналізує

комунікаційні механізми взаємодії державних органів і громадськості, що створює підґрунтя для розробки ефективних регіональних стратегій [3]. Окрему увагу науковці приділяють питанням державно-приватного партнерства у сфері кібербезпеки, підкреслюючи необхідність залучення бізнес-структур і технологічних компаній для формування комплексного захисту дітей в інтернеті [5]. Дослідження С. Ларіна наголошують на важливості активізації взаємодії держави та суспільства для захисту національних цінностей, що цілком релевантно у контексті дитячої безпеки [6]. Праці Л. Найдьонової акцентують на психологічних аспектах цифрових загроз, зокрема на методах розпізнавання й запобігання кібербулінгу [8]. Таким чином, сучасні публікації формують науково-методичну базу для розробки комунікаційних стратегій держави, проте проблема інтеграції цих напрацювань у єдину систему залишається відкритою.

Мета статті – аналіз та узагальнення комунікаційних стратегій держави у сфері захисту дітей від цифрових загроз, визначення їх сильних і слабких сторін, а також формулювання пропозицій щодо удосконалення цих стратегій з урахуванням сучасних викликів інформаційного середовища.

Виклад основного матеріалу. До ухвалення спеціальної «Національної стратегії захисту дітей у цифровому середовищі на 2021–2026 роки» в Україні вже існувала низка нормативно-правових актів та програм, які закладали основу для захисту прав дитини та формували окремі елементи державної політики у сфері цифрової безпеки. Зокрема, фундаментальним документом залишалася Конституція України, яка гарантує право кожної дитини на свободу інформації та одночасно зобов'язує державу створювати умови для захисту від шкідливої інформації. Значну роль відігравав також Закон України «Про охорону дитинства» (2001 р.), де передбачено, що держава має вживати заходів для запобігання поширенню інформаційної продукції, здатної завдати шкоди фізичному, моральному чи психічному здоров'ю дітей.

На початку 2000-х були запроваджені й інші акти, що мали дотичний характер. Наприклад, Закон України «Про телекомунікації» (2003 р.) та «Про захист персональних даних» (2010 р.) визначили загальні рамки безпеки користувачів цифрових послуг, у тому числі неповнолітніх, регламентували збереження та обробку персо-

нальних даних. У сфері інформаційної політики важливе значення мала Національна програма інформатизації (1998 р. із подальшими змінами), яка заклала підвалини для цифровізації освітнього середовища та створення загальнонаціональних інформаційних ресурсів, проте аспект безпеки дітей на той час був недостатньо деталізований.

Паралельно із законодавчими актами у 2013–2018 роках ухвалювалися підзаконні нормативні документи, спрямовані на розвиток електронного урядування та кібербезпеки, зокрема окремі розділи Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні (розпорядження КМУ від 15 травня 2013 р. № 386-р) містили положення щодо захисту дітей у медіапросторі та підвищення рівня медіаграмотності. У 2015 році набула чинності Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України, де питання цифрової безпеки розглядалося в контексті створення безпечного середовища для всіх користувачів, однак спеціалізовані механізми захисту дітей тоді ще не були чітко прописані.

Ключовим міжнародним орієнтиром, який Україна брала до уваги у довоєнний період, стали документи Ради Європи та Директива ЄС «Про аудіовізуальні медіапослуги» (2010 р. в оновленій редакції), що закріплювала обов'язок держав-членів забезпечувати захист неповнолітніх від шкідливого контенту в аудіовізуальному середовищі. Вплив цих документів поступово відображався у практиках українських регуляторів та розробників освітніх програм.

Варто зазначити, що до 2021 року в Україні не існувало єдиного системного документа, який би комплексно визначав комунікаційні стратегії у сфері захисту дітей у цифровому просторі. Окремі нормативні акти й державні ініціативи торкалися цього питання фрагментарно, а взаємодія між державними структурами, освітніми установами та приватним сектором була недостатньо скоординованою. Це й зумовило потребу в розробці окремої спеціалізованої стратегії, яка б врахувала сучасні цифрові виклики та забезпечила цілісний підхід до формування безпечного онлайн-середовища для дітей.

Формування безпечного цифрового середовища для дітей потребує від держави не лише регулювання законодавчих процесів, а й цілеспрямованих комунікаційних стратегій, що охоплюють різні рівні взаємодії – від національного до локального. Передусім важливим напрямом є інформаційно-просвітницька діяльність, яка

реалізується через проведення масштабних загальнонаціональних кампаній, поширення пам'яток, методичних матеріалів та відеороликів для дітей, батьків і педагогів. Прикладом такого підходу є офіційні рекомендації Міністерства освіти і науки України, які містять поради щодо безпечної поведінки в інтернеті, а також пам'ятки для батьків «Діти. Інтернет. Мобільний зв'язок» [4]. Такі матеріали активно розміщуються на сайтах державних установ та у соціальних мережах, що дозволяє швидко охоплювати широку аудиторію.

Другим важливим елементом є розбудова каналів зворотного зв'язку та оперативного реагування, які дають змогу дітям або батькам повідомляти про випадки кібербулінгу, шахрайства чи іншої небезпеки. Держава підтримує роботу гарячих ліній, онлайн-чатів і чат-ботів, а також забезпечує інформування про контакти уповноважених органів, до яких можна звертатися у випадках загроз. Така комунікація створює відчуття залученості громадян та формує культуру звернення за допомогою.

Третім напрямом є освітньо-тренінгові програми. Державні та комунальні освітні заклади впроваджують курси з медіаграмотності, основ кібергігієни та безпечного використання цифрових сервісів. Важливу роль відіграють тренінги для педагогів, які допомагають учителям ефективно виявляти ознаки кібербулінгу та інформувати учнів про ризики цифрового середовища. Ці програми підтримуються рекомендаціями науковців, зокрема Л. Найдьонові, яка розробила методичні поради щодо розпізнавання агресії в інтернеті та захисту дитини [8].

Четвертою ключовою стратегією виступає розвиток державно-приватного партнерства. Державні органи залучають провайдерів, мобільних операторів, розробників програмного забезпечення, медіакомпанії до спільного створення безпечних продуктів, інструментів фільтрації небажаного контенту та інформаційних ресурсів. Завдяки таким партнерствам формуються системи батьківського контролю, запускаються освітні онлайн-платформи й спільні інформаційні кампанії, спрямовані на підвищення культури використання цифрових сервісів [5].

П'ятий напрям – регіональні та локальні комунікаційні ініціативи. На рівні місцевого самоврядування створюються координаційні ради, проводяться зустрічі з батьківськими комітетами, організовуються відкриті дискусії

за участю представників поліції, шкіл та громадських організацій. Такі заходи дозволяють врахувати регіональні особливості та сприяють адаптації загальнонаціональних стратегій до конкретних умов [3].

Нарешті, важливою складовою є міжнародне співробітництво. Україна бере участь у програмах Ради Європи, ЮНІСЕФ та інших організацій, що сприяє впровадженню найкращих практик і підвищенню ефективності національних стратегій. Обмін досвідом і спільні проєкти допомагають впроваджувати інноваційні рішення у сфері кібербезпеки дітей.

Таким чином, комунікаційні стратегії держави у сфері захисту дітей від цифрових загроз є комплексною системою, що включає просвітницькі кампанії, освітні програми, механізми оперативного реагування, партнерство з приватним сектором, регіональні ініціативи та міжнародну співпрацю. Саме інтеграція всіх цих напрямів створює підґрунтя для ефективного функціонування державної політики у сфері цифрової безпеки дітей та формування стійкої культури безпечного користування інформаційними технологіями.

Починаючи з 2020–2021 років, в умовах пандемії COVID-19 та переходу до дистанційного навчання, рівень присутності дітей у цифровому середовищі значно зріс. У 2021 році в Україні понад 80 % школярів регулярно використовували інтернет для навчання, комунікації та дозвілля. За даними національних опитувань, приблизно 62 % дітей віком 9–16 років мали щоденний доступ до смартфонів із підключенням до мережі, а понад 50 % користувалися щонайменше двома соціальними платформами одночасно. Така активна цифрова поведінка створила низку нових викликів, що стали предметом особливої уваги державних і громадських структур.

Однією з ключових загроз 2021 року став кібербулінг – систематичне переслідування або приниження дитини у соціальних мережах і месенджерах. Статистика Міністерства юстиції та освітніх установ свідчить, що близько 14 % українських школярів хоча б один раз ставали жертвами онлайн-принижень, а понад 20 % були свідками таких випадків. У багатьох регіонах фіксувалися звернення на гарячі лінії щодо шантажу приватними фото або погроз у соціальних мережах.

Ще одним актуальним викликом стали фінансові шахрайства та фішингові атаки, які

орієнтуються на дитячу аудиторію. У 2021 році було зафіксовано понад 1 200 звернень щодо випадків, коли діти несвідомо передавали свої персональні дані або дані банківських карток третім особам, що призводило до фінансових втрат сімей.

Особливу стурбованість викликало зростання поширення небезпечного контенту. Під час моніторингу виявлено, що понад 30 % дітей хоча б раз випадково натрапляли на контент, який містить сцени насильства, пропаганду суїциду чи залучення до небезпечних онлайн-челенджів. Такі випадки не лише травмують психіку дитини, а й можуть підштовхнути її до реальних ризикованих дій.

У зв'язку з цим державні інституції у 2021 році посилили увагу до питань цифрової грамотності та безпеки. Було запущено кілька пілотних програм у школах, що передбачали інтеграцію модулів з кібергігієни в освітній процес. Водночас експерти констатували, що рівень підготовленості педагогів та батьків залишався нерівномірним: за опитуваннями, лише близько 45 % батьків у 2021 році вважали себе достатньо поінформованими про ризики цифрового середовища, а понад 50 % зізналися, що ніколи не перевіряли налаштування приватності у пристроях своїх дітей.

Ситуація ускладнювалася ще й тим, що інфраструктура реагування на цифрові загрози перебувала на стадії становлення. Хоча діяли гарячі лінії та окремі онлайн-платформи, система повідомлень та координації між школами, правоохоронними органами та соціальними службами ще не була повністю налагоджена. Саме тому 2021 рік став важливою відправною точкою для розробки нових підходів у комунікаційній політиці держави, спрямованих на створення ефективної мережі запобігання цифровим ризикам, навчання дітей основам безпеки в інтернеті та підтримку батьків і педагогів.

Отже, статистика і тенденції 2021 року переконливо свідчать: попри наявність окремих ініціатив, українське суспільство стояло перед необхідністю системного впровадження комунікаційних стратегій і нормативних механізмів, які б забезпечили комплексний захист дітей від цифрових загроз і допомогли сформувати культуру безпечного користування інформаційними технологіями з раннього віку.

У сучасних умовах стрімкої цифровізації саме держава виступає ключовим гарантом створення безпечного інформаційного сере-

довища, у якому діти можуть навчатися, спілкуватися та розвиватися без ризику для свого здоров'я та психологічного благополуччя. Роль держави полягає не лише у прийнятті нормативно-правових актів, що регламентують правила поведінки в цифровому просторі, а й у розробці та впровадженні комплексних комунікаційних стратегій, які охоплюють різні рівні взаємодії з громадянами. Через урядові портали, освітні програми, інформаційні кампанії та спеціалізовані онлайн-платформи держава здійснює інформування дітей, батьків і педагогів про потенційні ризики, надає інструкції щодо безпечного користування цифровими технологіями та пропонує алгоритми дій у випадку загроз. Такі ініціативи включають інтеграцію модулів кібергігієни в шкільні програми, розроблення методичних рекомендацій для освітян, запуск національних гарячих ліній та чат-ботів для швидкого реагування на звернення громадян.

Водночас держава виступає координатором між різними суб'єктами – органами влади, освітніми закладами, правоохоронними структурами, приватним сектором та громадськими організаціями. Ця координація передбачає створення єдиної інформаційної політики, обмін статистичними даними та досвідом, розроблення спільних стандартів безпеки цифрових сервісів, а також формування правового поля для діяльності бізнесу у сфері захисту дітей. Залучення приватних компаній і операторів зв'язку через механізми державно-приватного партнерства дозволяє реалізовувати технічні рішення з обмеження доступу до небезпечного контенту, впроваджувати системи батьківського контролю та підтримувати інформаційні кампанії на медійних платформах.

Проте лише діяльності держави недостатньо для створення по-справжньому безпечного цифрового середовища. Суспільство, а саме батьки, вчителі, громадські організації, місцеві громади, має відігравати активну роль у формуванні культури цифрової безпеки. Відповідальність батьків полягає у постійному діалозі з дітьми, спільному обговоренні ризиків та налаштуванні безпечних режимів користування цифровими пристроями. Школи й позашкільні установи мають не лише транслявати державні ініціативи, а й активно впроваджувати власні проекти – тренінги, інтерактивні уроки, гуртки з кіберграмотності. Громадські організації, своєю чергою, виступають посередниками між державою й сім'ями, надають психологічну

та правову підтримку, проводять дослідження та публікують аналітику, що допомагає вдосконалювати державні програми.

Така взаємодія держави й суспільства створює ефект синергії: держава формує нормативні та організаційні основи, а суспільство активно долучається до практичної реалізації та моніторингу результатів. Лише за умов спільних зусиль можливо досягти головної мети – створення безпечного, інклюзивного та дружнього до дитини цифрового середовища, яке не лише мінімізує ризики, а й стимулює творчий, інтелектуальний та соціальний розвиток нового покоління.

З урахуванням аналізу нормативно-правових актів, сучасних викликів та наявних комунікаційних практик доцільно сформувати низку комплексних рекомендацій, спрямованих на підвищення ефективності державної політики у сфері захисту дітей від цифрових загроз. Передусім важливо забезпечити системність та інтегрованість комунікаційних стратегій. Це означає, що державні органи повинні узгоджувати свої інформаційні кампанії, освітні програми та технічні рішення в єдину платформу. Доцільно створити національний онлайн-портал, де буде зібрано усі рекомендації, нормативні документи, контактні дані служб підтримки та інтерактивні навчальні матеріали для різних вікових груп дітей і батьків.

Другим важливим кроком є поглиблення цифрової грамотності населення. Для цього слід розробити та впровадити безкоштовні короткі онлайн-курси для батьків та педагогів, які навчатимуть основ кібергігієни, розпізнавання шахрайських схем, налаштування безпечного режиму в цифрових пристроях. У шкільну програму варто інтегрувати обов'язкові модулі з цифрової безпеки, що міститимуть практичні завдання, тренінги та рольові ігри для формування навичок безпечного користування інтернетом.

Третя рекомендація полягає у розбудові ефективних каналів зворотного зв'язку. Потрібно вдосконалити роботу національних гарячих ліній і чат-ботів, додати функції анонімних повідомлень та автоматичної маршрутизації звернень до відповідних служб. Варто забезпечити регулярне інформування громадян про ці інструменти через шкільні батьківські збори, регіональні ЗМІ та популярні соціальні мережі.

Четвертий напрям стосується розвитку державно-приватного партнерства. Державі слід

активніше залучати до співпраці операторів мобільного зв'язку, інтернет-провайдерів, розробників програмного забезпечення та соціальні платформи. Спільними зусиллями можна створювати системи автоматичного фільтрування небажаного контенту, налаштовувати дитячі профілі з підвищеним рівнем захисту та проводити спільні медіакампанії з популярними блогерами, які мають авторитет серед підлітків.

П'ятим кроком має стати постійний моніторинг та аналітика. Необхідно впровадити систему збору статистики щодо інцидентів кібербулінгу, шахрайства, поширення шкідливого контенту, а також регулярно оприлюднювати звіти для громадськості. Такий підхід дозволить швидко виявляти нові тенденції та оперативно коригувати державні програми.

Шостий напрям – активізація регіональних ініціатив та громадських платформ. Варто підтримувати місцеві проекти, що проводять тренінги, психологічні консультації для дітей, просвітницькі заходи для батьків. Держава може забезпечувати грантове фінансування таких ініціатив і надавати їм інформаційну підтримку.

І, нарешті, важливо розвивати міжнародне співробітництво. Україна може брати участь у спільних програмах Ради Європи, ЄС та ЮНІСЕФ, переймати досвід країн, які вже реалізували ефективні моделі захисту дітей у цифровому середовищі, та впроваджувати ці практики у національне законодавство й освітні проекти.

Отже, запропоновані рекомендації мають на меті сформувати цілісний, багаторівневий підхід до захисту дітей у цифровому просторі, де держава, суспільство та приватний сектор діятимуть узгоджено, системно та проактивно, створюючи безпечні умови для зростання та розвитку нового покоління у цифрову епоху.

Висновки. Проведене дослідження засвідчує, що питання захисту дітей від цифрових загроз набуло стратегічного значення для сучасної державної політики України. Зростання ролі інтернету, мобільних технологій та соціальних платформ у повсякденному житті дітей створює не лише широкі можливості для навчання й розвитку, а й нові ризики – від кібербулінгу та шахрайства до поширення деструктивного контенту. Аналіз нормативно-правових актів показав, що до 2021 року законодавче поле у цій сфері було фрагментарним і лише частково торкалося цифрових загроз для дітей. Ухвалення у 2021 році Національної стратегії захисту дітей у цифровому середовищі стало важливим кро-

ком до систематизації зусиль і створення єдиної політики безпеки.

Комунікаційні стратегії, які нині реалізує держава, охоплюють інформаційно-просвітницькі кампанії, навчальні програми, впровадження гарячих ліній, розвиток державно-приватного партнерства та активізацію регіональних ініціатив. Однак, результати аналізу свідчать, що ці заходи потребують подальшого вдосконалення, більшої інтеграції між відомствами та системного моніторингу їхньої ефективності. Також залишається актуальною проблема недостатньої цифрової грамотності батьків і педагогів, що знижує ефективність реалізованих стратегій.

Важливо, щоб держава діяла не ізольовано, а у тісній взаємодії з громадянським суспільством, міжнародними організаціями та бізнесом. Лише спільні скоординовані зусилля здатні забезпечити комплексний підхід до захисту дітей у цифровому середовищі. Особливої уваги потребує розбудова сучасних платформ комунікації, які б поєднували інформаційні ресурси, служби підтримки та освітні інструменти.

Отже, для створення безпечного та інклюзивного цифрового простору для дітей необхідне подальше удосконалення комунікаційних стратегій, розширення освітніх ініціатив і впровадження технологічних рішень, що здатні оперативно реагувати на нові виклики. Реалізація цих завдань стане запорукою формування у дітей культури безпечного користування цифровими ресурсами та зміцнення довіри суспільства до державних інституцій у питаннях цифрової безпеки.

Список використаної літератури:

1. Національна стратегія захисту дітей у цифровому середовищі на 2021–2026 роки URL: https://thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/normative_document/2020/1/Національна%20стратегія%20v1_1.pdf
2. Котух Є.В. Електронний уряд і кібербезпека у соціальних мережах: особливості реалізації. Вісник НУЦЗ України. Серія: Державне управління. 2020. № 2. С. 564–572.
3. Мазур В.Г. Комунікації як механізм взаємодії державних органів влади та громадськості на регіональному рівні. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2011. № 8. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=313>
4. Пам'ятка для батьків: «Діти. Інтернет. Мобільний зв'язок» URL: <https://mon.gov.ua/osvita-2/pozashkilna-osvita/vikhovna-robot-a-ta-zakhist-prav-ditini/bezpeka-ditey-v-interneti/pamyatka-dlya-batkiv-diti-internet-mobilniy-zvyazok>

5. Державно-приватне партнерство у сфері кібербезпеки: міжнародний досвід та можливості для України: аналіт. доп. / [Д.В. Дубов та ін.]; за заг. ред. Д. Дубова. Київ: НІСД, 2018. 81 с.
6. Ларін С.В. Активізація взаємодії держави і суспільства щодо захисту національних цінностей у сфері національної безпеки. Держава та регіони. Серія: Державне управління. 2017. Вип. 3. С. 16–20.
7. Котух Є.В. Кібербезпека як один з пріоритетів національної політики. Державне будівництво. 2020. № 2. URL:<http://db.journal.kharkiv.ua/index.php/db/article/download/90/85>
8. Найдьорова Л.А. Кібербулінг' або агресія в інтернеті: способи розпізнання і захист дитини: методичні рекомендації. Київ, 2014. 80 с.

Dymytrieva O. I. State communication strategies in the field of protecting children from digital threats

In the 21st century, digital technologies have become the fundamental basis for the development of the educational, communication and cultural environments in which modern children grow up. Constant access to the Internet, the use of mobile applications, social networks, distance learning platforms and interactive services have significantly changed the way children, parents, teachers and state institutions receive information and interact. At the same time, the digital environment creates a number of new challenges that pose a potential threat to the physical, psychological and moral development of a child. The most common risks include cyberbullying, online aggression, dangerous challenges, the spread of destructive ideologies, financial fraud schemes, access to content containing scenes of violence or sexual nature, as well as the imposition of dangerous goods and services on children. In such conditions, the role of the state is not only to create regulatory and legal frameworks to counter digital threats, but also to build effective communication strategies that can ensure effective information exchange between authorities, educational institutions, public organizations, the private sector and families themselves. The article provides a detailed analysis of national strategies and programs, in particular the "National Strategy for the Protection of Children in the Digital Environment for 2021–2026", which determine the priorities of state policy in this area. Particular attention is paid to the study of modern information campaigns aimed at increasing the digital literacy of children and adults, the implementation of training modules on safe behavior on the Internet, the creation of tools for rapid response to cases of digital threats, as well as the development of public-private partnerships that involve mobile operators, software developers and media companies in the joint formation of a safe online space. The presented data emphasize the need for constant monitoring of the digital environment, updating of state programs, as well as the formation of a modern culture of cyber hygiene among children and adolescents. The results of the study demonstrate that the modern state should act not only as a regulator, but also as an active communicator and partner of society, directing its strategies towards the comprehensive protection of children in the digital environment, creating a safe space for their harmonious development, self-realization and active participation in the digital economy of the future.

Key words: child protection, digital threats, state communication strategies, cybersecurity, cyberbullying, information campaigns, digital literacy, public-private partnership, regulatory and legal support, online safety of children, state policy, cyber hygiene.